

På den anden side indebærer Nicetraktaten på en lang række områder mere union. Der bliver flere flertalsafgørelser, og i øvrigt vil Nicetraktaten jo være en blåstempling af alle de andre traktater inklusive præamblen om at videreføre processen om en stadig snævrere sammenlutning af landene. Det er ikke min kop te.

Der bliver også problemer med kommissærerene, og engang i fremtiden har Danmark ikke hele tiden en kommissær i Europa-Kommissionen. Det synes jeg også er skidt.

Der er mange andre ting, jeg kunne nævne: EU-charteret, som glider ind, og som på sigt skal ind i EU-traktaten med frihedsrettigheder, sådan at det bliver en opbyggelse af en ny stormagt. Det er jeg imod. Det er mere union. Det vil jeg ikke stemme for.

Og når man hverken kan stemme for eller imod, stemmer man blankt, og det er det, som jeg agter at gøre ved det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige to ting.

For det første, vil jeg gerne sige til hr. Frank Dahlgaard, at når man nu har hørt mange af hr. Frank Dahlgaards taler om EU i almindelighed – og det er jo taler, hvis indhold jeg stort set deler med hensyn til det, der er kommet til udtryk omkring EU, om det her uhyre, som tiltager sig mere og mere magt på bekostning af de nationale, selvstændige lande – hvordan kan hr. Frank Dahlgaard så så fuldstændig ukritisk synes, at det vil være en fordel for de øst- og centraleuropæiske lande at komme ind i det samarbejde? Det har jeg altså svært ved at se.

Hr. Frank Dahlgaard må jo også være bevidst om, at de her lande ikke har haft noget reelt valg. De har f.eks. ikke kunnet få fuld markedsadgang uden at blive medlemmer. De har fået at vide: Enten bliver I medlemmer fuldt og helt, eller også får I stort set ingenting fra de riges bord. Det er jo ikke en reel valgmulighed at give de lande.

Den anden ting, jeg vil spørge hr. Frank Dahlgaard om, er, om ikke det er rigtigt, at der er lande i Øst- og Centraleuropa, som efter Sovjetunionens kollaps var dereguleret i en grad, så de slet ikke havde de her støtteordninger og toldsatser osv., som de nu har måttet genindføre for at få lov til at blive medlem af EU.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg vil ikke gøre mig klog på andre landes vegne med hensyn til, hvorvidt de vil ind eller ej, og hvordan det jo ikke er nogen fordel for dem, og kan jeg ikke se det? Altså jeg kan se mange fordele. Jeg hører til dem, der stemte ja i 1972, og jeg stemte faktisk også ja i 1986 til det indre marked, dengang De Radikale og Socialdemokratiet – jeg ved ikke, om det var den nuværende udenrigsminister også – stemte nej, men dér stemte jeg ja. Det synes jeg er meget godt; jeg er tilhænger af frihandel; jeg er grundlæggende borgerlig og liberal, men det kan også gå for langt.

Det indre marked og alle disse fordele får de jo. Men i øvrigt er det de pågældende østeuropæiske landes egne politisk valgte repræsentanter, som ønsker at komme med. Så skal de også med. Jeg håber, at vi så bagefter i fællesskab kan få ryddet op i nogle af alle de der ting.

Når f.eks. Schweiz ikke vil med – de står jo udenfor; det har de lige bekræftet, de står helt udenfor; 80 pct. af befolkningen vil ikke med – så vil jeg da ikke presse dem ind; det må de selv om. Det betyder jo ikke, at Schweiz er isoleret, eller at de er fattige, eller at de er ufrie.

Men jeg håber sandelig af hensyn til historien og den fremtidige udvikling, at de østeuropæiske lande kommer med. De vil jo gerne selv med.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det har været en tese fra flere og nu også fra hr. Frank Dahlgaard, at de jo så gerne vil med. Ja, det er jo korrekt, at de politiske repræsentanter meget, meget gerne vil med i det fine selskab, på de bonede gulve.

Men kan hr. Frank Dahlgaard ikke også bekræfte, at der i mange af de øst- og centraleuropæiske lande er en betydelig skepsis over for unionsprojektet, og at meget af den skepsis faktisk har sin baggrund i nøjagtig de samme betænkeligheder ved unionsudviklingen som den, hr. Frank Dahlgaard og jeg deler, nemlig at samarbejdet tømmer nationerne for reelt indhold, og at det derfor er et spørgsmål om, at der nok er stor tilslutning til det, vi stemte om til og med 1986, men over for det, der fra 1992 med Maastrichttraktaten og med unionsdannelsen og den udvikling har fundet sted siden, er der betydelig skepsis?